

Sygn. akt I ACa 1656/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Miastkowska (spr.)

Sędziowie: SSA Krystyna Golinowska

del. SSO Dariusz Limiera

Protokolant: st. sekr. sąd. Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2015 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **R. W.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.**

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 19 lutego 2014 r. sygn. akt I C 1078/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1 i 8 sentencji w ten sposób, że w punkcie 1 nadaje mu treść: „zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz powoda R. W. kwotę 550.000 (pięćset pięćdziesiąt tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 100.000 (sto tysięcy) złotych poczynając od dnia 4 września 2010 roku,
- 300.000 (trzysta tysięcy) złotych poczynając od dnia 6 maja 2011 roku,
- 150.000 (sto pięćdziesiąt tysięcy) złotych poczynając od dnia 4 stycznia 2012 roku”;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt I ACa 1656/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, w sprawie z powództwa R. W. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w Ł. o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie odpowiedzialności na przyszłość:

1. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 250.000 złotych z ustawowymi odsetkami od kwot:

#.

- 100.000 złotych od dnia 3 września 2010 roku do dnia zapłaty;
- 150.000 złotych od dnia 5 maja 2011 roku do dnia zapłaty;

2. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.105,12 złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 1.674,35 złotych od dnia 3 września 2010 roku do dnia zapłaty;
- 122,88 złotych od dnia 30 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 4.307,89 złotych od dnia 30 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;

3. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.160 złotych tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby za okres marzec 2009 - sierpień 2010 rok wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2010 roku do dnia zapłaty;

4. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda rentę na zwiększone potrzeby płatną do 10-ego dnia każdego miesiąca w kwocie po 5.437 złotych miesięcznie od października 2010 roku i na przyszłość wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat od kwot:

- 306 złotych od września 2010 roku do dnia zapłaty;
- 5.131 złotych od października 2010 roku do dnia zapłaty;

5. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 28.257,72 złotych tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej za okres od listopada 2008 do sierpnia 2009 wraz z ustawowymi odsetkami odpowiednio od kwot:

- a) 4.686,46 złotych od 20 stycznia 2009 roku do dnia zapłaty;
- b) 812,23 złotych od dnia 11 lutego 2009 roku do dnia zapłaty;
- c) 756,23 złotych od dnia 11 marca 2009 roku do dnia zapłaty;
- d) 758,70 złotych od dnia 11 kwietnia 2009 roku do dnia zapłaty;
- e) 1.312,09 złotych od dnia 11 maja 2009 roku do dnia zapłaty;
- f) 1.333 złotych od dnia 11 czerwca 2009 roku do dnia zapłaty;
- g) 1.333 złotych od dnia 11 lipca 2009 roku do dnia zapłaty;
- h) 1.333 złotych od dnia 11 sierpnia 2009 roku do dnia zapłaty;
- i) 1.333 złotych od dnia 11 września 2009 roku do dnia zapłaty;
- j) 1.333 złotych od dnia 11 października 2009 roku, do dnia zapłaty;
- k) 1.333 złotych od dnia 11 listopada 2009 roku, do dnia zapłaty;
- l) 1.333 złotych od dnia 11 grudnia 2009 roku, do dnia zapłaty;
- m) 1.333 złotych od dnia 11 stycznia 2010 roku, do dnia zapłaty;
- n) 1.333 złotych od dnia 11 lutego 2010 roku, do dnia zapłaty;

- o) 1.333 złotych od dnia 11 marca 2010 roku, do dnia zapłaty;
- p) 1.333 złotych od dnia 11 kwietnia 2010 roku, do dnia zapłaty;
- q) 1.333 złotych od dnia 11 maja 2010 roku, do dnia zapłaty;
- r) 1.333 złotych od dnia 11 czerwca 2010 roku, do dnia zapłaty;
- s) 1.333 złotych od dnia 11 lipca 2010 roku, do dnia zapłaty;
- t) 1.333 złotych od dnia 11 sierpnia 2010 roku, do dnia zapłaty;

6. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda rentę po 1.333 złotych miesięcznie z tytułu utraty zdolności do pracy zarobkowej od września 2010 roku i na przyszłość, płatną do 10-ego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

7. ustalił odpowiedzialność strony pozwanej za skutki wypadku z dnia 1 listopada 2008 roku jakie mogą ujawnić się u powoda w przyszłości;

8. oddalił powództwo w pozostałej części;

9. nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 10.800 złotych tytułem brakującej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa;

10. nie obciążył powoda opłatą sądową od oddalonej części powództwa i pozostałymi kosztami sądowymi, w tym wydatkami związanymi ze sporządzeniem opinii przez biegłych;

11. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 14.806 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 7.217 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie zostało oparte na ustaleniach które Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne.

Sąd I instancji zaznaczył między innymi, że w dniu 1 listopada 2008 roku powód, jako pasażer samochodu marki F. (...), brał udział w wypadku samochodowym. Z miejsca zdarzenia powód został przewieziony do Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł. gdzie przebywał do 28 listopada 2008 roku. W wyniku wypadku powód doznał urazu wielomiejscowego, złamania łuków C5, C6, C7, z wgłobieniem odłamów do kanału kręgowego, zwłknięcia kręgosłupa na poziomie C7/T. z krytycznym zwężeniem kanału kręgowego, złamania wyrostka kolczystego TH1, urazu odcinka szyjnego rdzenia kręgowego, niedowładu kończyn górnych, bezwładu kończyn dolnych, stłuczenia płuca lewego, niewydolności oddechowej (zastosowano tracheotomię czasową). Przeszedł zapalenie płuc. W trakcie pobytu w szpitalu był operowany i doszło do operacyjnego odbarczenia rdzenia kręgowego przez laminectomię oraz stabilizację przednią implantem międzytrzonowym i płytką łączącą C6-T. śrubami.

Następnie powód został przewieziony do Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) Centrum (...) w T., gdzie pozostał do 31 marca 2009 roku. W trakcie tego pobytu u powoda wystąpiły stany septyczne wymagające zastosowania antybiotyków o szerokim spektrum działania. W tym czasie powód nadal oddychał przez rurkę tracheotomijną oraz miał cewnikowany pęcherz moczowy. Był także adaptowany do wózka inwalidzkiego. W dniach od 24 czerwca do 29 czerwca 2009 roku powód przebywał na Oddziale Rehabilitacyjnym w C., a następnie od 4 września 2009 roku do 16 października 2009 roku na Oddziale Rehabilitacyjnym w B.. Dodatkowo w 2009 roku powód korzystał z prywatnej rehabilitacji przez dwa miesiące.

Od dnia wypadku powód jest sparaliżowany od pasa w dół, występuje również u niego niedowład kończyn górnych, neurogenna dysfunkcja zwieraczy z nietrzymaniem moczu i kału, zaburzeniami czucia powierzchownego i głębokiego, zanik mięśnia przedramienia lewego. Powód wymaga stałej pomocy osób trzecich w zakresie około 10 godzin dziennie

na dobę. Ponadto, u powoda biegły urolog rozpoznał pęcherz neurogeny z zaburzeniami zwieraczy i wypieracza. Utrzymuje się infekcja dróg moczowych. Z tego powodu uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 40%. Uszczerbek na zdrowiu ze względu na ograniczenie ruchów wynosi 15%. Łącznie wysokość uszczerbku na zdrowiu z dziedziny neurologii biegły ocenił na 115%.

Z punktu widzenia biegłego neurochirurga uszczerbek na zdrowiu wynosi 120% stałego uszczerbku na zdrowiu.

Zaburzenia seksualne jak również znaczące obniżenie libido, brak erekcji psychogennej, brak wytrysku i orgazmu oraz impotencję biegła specjalista położnictwa ginekologii i seksuologii oceniła na 70%.

W skutek wypadku powód doświadczył zaburzenia adaptacyjnego w postaci „krótkiej reakcji depresyjnej” nie będącej przyczyną powstania długotrwałego lub trwałego uszczerbku na zdrowiu. Powód nie wymaga leczenia psychiatrycznego. Ze względu na stan psychiczny powód nie wymaga opieki i pomocy osób trzecich w czynnościach życia codziennego.

Stłuczenia płuca lewego z niewydolnością oddechową daje trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 30%. Zniekształcenie powłok ciała będących bezpośrednim następstwem urazu oraz wynikiem jego leczenia daje 5% uszczerbku na zdrowiu. Zastosowanie u powoda tracheotomii nie spowodowała uszczerbku na zdrowiu.

W związku z doznanymi uszkodzeniami ciała zakres niezbędnych stałych czynności pielęgnacyjnych obejmuje codzienną higienę cewki oraz wymianę cewki moczowej i worka na mocz, prowokacje wypróżnień, codzienne natłuszczanie i pielęgnację całego ciała, masowanie, dobór odpowiedniej diety, kontrolę nawodnienia, stosowanie udogodnień, gimnastykę oddechową.

W dalszych ustaleniach Sąd I instancji omówił potrzeby powoda mające związek z wypadkiem, w tym potrzeby w zakresie leczenia i opieki osób trzecich oraz określił niezbędne wydatki na ich pokrycie, dokonał też ustaleń dotyczących strat jakie poniósł powód w wyniku utraty zdolności do pracy. Ustalenia te nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Podejmując decyzję w przedmiocie należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd Okręgowy podkreślił, że doznał on znacznego uszczerbku na zdrowiu. Będąc młodym człowiekiem utracił zarówno możliwość prawidłowego funkcjonowania fizycznego jak i funkcjonowania w społeczeństwie, nie mając jakkolwiek szans na polepszenie stanu zdrowia.

Zdaniem Sądu, doznany przez powoda uszczerbek na zdrowiu oraz skutki tego uszczerbku powodują, że wysokość zadośćuczynienia, które ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, powinna przedstawiać odczuwalną wartość. Ze wszystkich opinii sporządzanych przez biegłych wynikało, że powód nie jest w stanie samodzielnie egzystować bez pomocy innych osób, a jego stan zdrowia nie rokuje poprawy.

W tej sytuacji Sąd I instancji za właściwe uznał zadośćuczynienie w wysokości 400.000 złotych. Mając na względzie fakt, że strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 150.000 złotych zasądził na jego rzecz kwotę 250.000 złotych wraz z odsetkami określonymi w punkcie 1 zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zasądził też na rzecz poszkodowanego odszkodowanie, rentę z tytułu zwiększonych potrzeb oraz rentę wyrównawczą (skapitalizowaną i bieżącą), a nadto ustalił odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku które mogą się ujawnić w przyszłości.

Powód zaskarżył powyższe orzeczenie w części, to jest w zakresie rozstrzygnięcia zamieszczonego w pkt 1 i pkt 8 wyroku:

- oddalającego powództwo w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 100.000 zł za okres od 8 lutego 2009 r. do 2 września 2010 r. oraz od kwoty 150.000 zł za okres od 8 lutego 2009 r. do 4 maja 2011 r.;

- oddalającego powództwo z tytułu zadośćuczynienia, ponad kwotę 250.000 zł tj. w zakresie kwoty 750.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami odpowiednio od kwot:
- 100.000 zł za okres od 8 lutego 2009 r.,
- 50.000 zł za okres od 5 maja 2011 r.,
- 150.000 zł za okres od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma z dnia 28 grudnia 2011 r. rozszerzającego w tym zakresie powództwo,
- 450.000 zł za okres od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma z dnia 7 listopada 2013 r. rozszerzającego w tym zakresie powództwo

do dnia zapłaty.

Powód zarzucił w apelacji:

A) uchybienie przepisom postępowania cywilnego polegające na:

1. błędnym ustaleniu stanu faktycznego poprzez pominięcie okoliczności dotyczących zgłoszenia szkody w ramach przeprowadzonego przez pozwanego Towarzystwo postępowania likwidacyjnego, choć Sąd dysponował w tym zakresie aktami szkody pozwanego Towarzystwa opatrzonymi nr (...), zawierającymi pełną jego dokumentację, złożonymi przy odpowiedzi na pozew, które to dokumenty były przedmiotem wniosków dowodowych zarówno pozwanego Towarzystwa jak i strony powodowej,

2. a) naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego i całościowego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie poprzez pominięcie dokonanego przez powoda zgłoszenia szkody pozwanemu Towarzystwu, co doprowadziło do błędnego i dowolnego przyjęcia początkowych dat okresów od których zasądzone odsetki ustawowe od zasądzonych kwoty zadośćuczynienia poprzez jej rozdzielenie na kwoty 100.000 zł i 150.000 zł z początkowymi datami okresów zasądzonych odsetek ustawowych odpowiednio 3 września 2010 r. i 5 maja 2011 r. podczas gdy przy uwzględnieniu faktu zgłoszenia szkody oraz dokonanych w postępowaniu likwidacyjnym wypłat zasądzone odsetki ustawowe od kwoty 250.000 zł winny dotyczyć okresu od 8 lutego 2009 r., jak również w zakresie wszechstronnego rozważenia i oceny wszelkich dowodów na okoliczności faktyczne mające istotne znaczenie dla wyrokowania w przedmiocie wysokości zadośćuczynienia, co stanowiło o pełnej dowolności tych ocen i doprowadziło ostatecznie do zasądzenia na rzecz powoda rażąco niskiego zadośćuczynienia;

b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w zakresie określonych wyrokiem odsetek ustawowych od zasądzonych kwot oraz podstawy prawnej rozstrzygnięcia w tym zakresie,

B) naruszenie prawa materialnego poprzez:

1. naruszenie art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 k.c. polegające na jego błędnej wykładni i niewłaściwej interpretacji pojęcia „odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę” poprzez nieuwzględnienie przy określaniu wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia okoliczności faktycznych dotyczących skutków doznanych obrażeń, ich wpływu na zasadniczą zmianę komfortu życia powoda, ograniczeń powoda będących następstwem doznanych obrażeń w wypadku z dnia 1 listopada 2008 r., jego wieku w chwili wypadku itp., tj. indywidualnych okoliczności wpływających na rozmiar krzywdy powoda, co w konsekwencji doprowadziło do rażącego zaniżenia zasądzonego na rzecz powoda zadośćuczynienia naruszając tym samym funkcję kompensacyjną zadośćuczynienia pieniężnego w warunkach gospodarki wolnorynkowej;

2. naruszenie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 392)

oraz art. 481 § 1 k.c. i art. 817 § 1 k.c. poprzez wadliwe określenie w sentencji wyroku dat początkowych okresów za jaki zasądzono odsetki ustawowe od kwot 100.000 zł i 150.000 zł z tytułu zadośćuczynienia, co wynikało z dowolnie określonej daty wymagalności kwot zasądzanych z tytułu zadośćuczynienia z pominięciem faktu daty zgłoszenia szkody przez powoda.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w jego pkt 1 poprzez zasądzenie od pozwanego Towarzystwa na rzecz powoda w miejsce zadośćuczynienia w kwocie 250.000 zł kwoty zadośćuczynienia 1.000.000 zł z ustawowymi odsetkami odpowiednio od kwot:

- 350.000 zł za okres od 8 lutego 2009 r.,
- 50.000 zł za okres od 5 maja 2011 r.,
- 150.000 zł za okres od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma z dnia 28 grudnia 2011 r. rozszerzającego w tym zakresie powództwo,
- 450.000 zł za okres od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma z dnia 7 listopada 2013 r. rozszerzającego w tym zakresie powództwo,

do dnia zapłaty

oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Jakkolwiek Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej rekonstrukcji stanu faktycznego niniejszej sprawy, a nadto w ramach szacunku należnego powodowi zadośćuczynienia posłużył się uznanymi w doktrynie i orzecznictwie miernikami wyznaczającymi jego wysokość, to nie sposób było przyjąć, że zasądzona ostatecznie na rzecz powoda suma spełniała wymóg odpowiedniości w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.

Analiza treści uzasadnienia wyroku Sądu I instancji prowadziła bowiem do wniosku, że nie wszystkie przedmiotowo istotne okoliczności, będące przejawami krzywdy powoda, zostały dostatecznie uwzględnione na etapie ustalania rozmiaru zadośćuczynienia, odpowiedniego z punktu widzenia jego zasadniczej roli jaką pozostaje właściwa kompensata szkody. Sąd Okręgowy, rozstrzygając w powyższym przedmiocie winien uwzględnić całokształt okoliczności sprawy decydujących o charakterze i rozmiarze krzywdy. W przeciwnym wypadku wydane orzeczenie może spotkać się z uzasadnioną krytyką, leżącą u podstaw jego zaskarżenia, co w konsekwencji może skutkować jego podważeniem i zmianą.

Zarzut niewłaściwego określenia wysokości zadośćuczynienia może być uwzględniony w sytuacji gdy nie zostały wzięte pod uwagę wszystkie istotne kryteria wpływające na tę formy kompensaty. Uwzględnienie omawianego zarzutu może nastąpić także wtedy, gdyby sąd uczynił jedno z wielu kryteriów, decydujących o wysokości zadośćuczynienia, elementem dominującym i przede wszystkim w oparciu o nie określił wysokość zadośćuczynienia. Korygowanie przez sąd drugiej instancji zasądzonych zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, czyli albo rażąco wygórowane, albo rażąco niskie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt I A Ca 607/12).

Zasądzone wyrokiem Sądu Okręgowego zadośćuczynienie w kwocie 250.000 zł, ponad wcześniej przyznaną i wpłaconą w ramach postępowania likwidacyjnego powodowi przez pozwane Towarzystwo kwotę w wysokości 150.000 zł, oparte zostało głównie przy uwzględnieniu wieku powoda oraz trwałej utraty sprawności fizycznej w zakresie narządu ruchu, czyniącej powoda w pełni zależnym od pomocy innych osób.

Zabrakło natomiast odniesienia do zaistniałych u powoda innych konsekwencji wypadku, ujawniających się przede wszystkim w sferze zdrowia psychicznego, które z uwagi na jego młody wiek, rzutować mogą nie tylko na samoocenę, ale i szeroko pojęte relacje społeczne, tak w życiu osobistym, jak i zawodowym. Powód doznał bowiem bardzo rozległych obrażeń. Jest nie tylko sparaliżowany od pasa w dół, ale także występuje u niego niedowład kończyn górnych, neurogenna dysfunkcja zwieraczy z nieotrzymaniem moczu i kału, zaburzenia czucia powierzchownego i głębokiego, zanik mięśnia przedramienia lewego. Nie mogą też umknąć uwadze pourazowe zaburzenia seksualne w postaci obniżenia libido, braku erekcji psychogennej, braku wytrysku i orgazmu oraz impotencja. Okoliczności te niewątpliwie wpływają w sposób wysoce negatywny na stan psychiczny powoda oraz potęgują poczucie krzywdy.. W wyniku wypadku powód przestał być osobą samodzielną, został pozbawiony możliwości prowadzenia życia zawodowego i społecznego, w tym założenia rodziny, wymaga wielogodzinnej codziennej opieki i pomocy ze strony osób trzecich. Biegli wskazali też na znaczący uszczerbek na zdrowiu (neurolog – 115%, neurochirurg – 100%, urolog – 100%, ortopeda – 15%, seksuolog – 70%, pneumonolog – 30%, chirurg plastyczny – 5%) podkreślając brak pomyslnych rokowań na poprawę stanu zdrowia powoda.

Nie bez wpływu na wymiar zadośćuczynienia w rozpatrywanym przypadku pozostawał również rodzaj i zakres stałych czynności pielęgnacyjnych wykonywanych wobec powoda a nadto konieczność poddawania się przez niego szerokim zabiegom leczniczym i rehabilitacyjnym co w jego stanie zdrowia wiąże się ze znacznymi utrudnieniami.

W powyższym znaczeniu zarzut naruszenia art. 445 § 1 k. c. w zw. z art. 444 § 1 k. c. był usprawiedliwiony.

Ostatecznie, Sąd Apelacyjny za adekwatne do omówionych wyżej okoliczności uznał zadośćuczynienie w wysokości 700.000 zł. Po odliczeniu wypłaconej w postępowaniu likwidacyjnym kwoty 150.000 zł zasądzeniu podlegała suma 550.000 zł.

Zaskarżone orzeczenie podlegało zatem stosownej zmianie w punkcie 1 sentencji (art. 386 § 1 k. p. c.).

Korekcie podlegał też okres za jaki przysługiwały odsetki ustawowe za opóźnienie strony pozwanej w spełnieniu świadczenia. Termin spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela określają przepisy art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392.j.t). W okolicznościach przedmiotowej sprawy należało zasądzić odsetki od kwoty 100.000 zł od dnia następnego od daty doręczenia pozwu tj. od 4 września 2010 r., od kwoty 300.000 zł od dnia następnego od daty doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo tj. od 6 maja 2010 r. oraz od kwoty 150.000 zł od dnia następnego od doręczenia kolejnego pisma rozszerzającego powództwa tj. od 4 stycznia 2012 r. Nie spełniając świadczeń z chwilą wezwania do zapłaty strona pozwana popadła w opóźnienie rodzaje obowiązek zapłaty odsetek po myśli art. 481 § 1 k. c. w zw. z art. 455 k. c.

W pozostałej części apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Żądanie zmiany wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia do kwoty postulowanej w środku zaskarżenia wykraczało, zdaniem Sądu II instancji, poza kryteria z art. 445 § 1 k.c. W szczególności przebyte leczenie operacyjne oraz znaczny uszczerbek na zdrowiu nie jest jedynym elementem, w oparciu o który ustala się wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Dochodzona przez R. W. suma zadośćuczynienia w kwocie 1.000.000 zł była zbyt wygórowana i nie znajdowała oparcia w rozmiarze doznanej krzywdy.

Kierując się powyższym Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w zakresie żądania zadośćuczynienia powyżej zasądzonej kwoty 550.000 złotych.

O kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygnięto przy odwołaniu się do instytucji unormowanej w art. 102 k. p. c. – powód z racji stanu zdrowia i sytuacji materialnej, z przeznaczeniem wszystkich uzyskanych świadczeń na pokrycie wydatków związanych z utratą zdrowia i wyrównaniem doznanej krzywdy nie powinien być obciążony kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej w zakresie w jakim ostatecznie przegrał spór.